

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Sanctae Mechtildis virginis ordinis Sancti Benedicti Liber specialis gratiae

**Mechthild <von Hackeborn>
Mechthild <von Magdeburg>**

Pictavii, 1877

Caput VI. De anima quae evolavit in ulnas beatae Mariae virginis dum
exiret a corpore.

[urn:nbn:de:bsz:31-60070](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-60070)

CAPUT VI.

DE ANIMA QUÆ EVOLAVIT IN ULNAS BEATÆ MARIE VIRGINIS DUM
EXIRET A CORPORE.

SOROR quædam¹, omnibus diebus vitæ suæ Deo in sancta religione devote deserviens, cœpit infirmari; pro qua ista Dominum devotius invocabat. Viditque animam ejus quasi coram Domino genua flectentem, et Dominum vulnera sua rosea eidem ostendentem; quæ illa hoc versu, quem anima nunquam audierat, salutabat: « O salutifera vulnera dilectissimi amatoris mei Jesu Christi, salvete, salvete, salvete! in omnipotentia Patris qui vos dedit, in sapientia Filii qui in vobis sustinuit, in benignitate Spiritus Sancti qui in vobis opus nostræ redemptionis perfecit. »

Cum ergo olei sacrati percipere deberet unctionem, et Congregatio convenisset in domum ubi infirma jacebat, vidit duos Angelos qui pelves portabant. Per aquam quæ erat in pelvi designabatur misericordia et veritas, in quibus anima lavari debuit ab omnibus maculis, juxta illud: *miseri- cordia et veritas præcedent faciem tuam* (Ps. LXXXVIII. 15.) Post hæc vidit quatuor Angelos venientes, et supra infirmæ lectulum pallium rubeum tenentes; per quod innuebatur meritum et dignitas quam post hanc vitam susceptura erat;

1. Infra hæc Soror vocatur Mechtildis, et propter donum contemplationis specialiter commendatur, indeque eadem esse videtur ac illa de qua agitur in Capite sequenti, itemque supra, Part. II. cap. 42. et in ipso S. Gertrudis opere, lib. V. c. 7: quæ sane perhibetur esse Soror Mechtildis, auctor Libri cui titulus: *Lux fluens divinitatis*, hic ad calcem editi.

Anima
solum Jesum
requirit.

quia quamdiu anima subsistit in corpore, non potest agnoscere gloriam qua eam Deus in cœlis coronabit. Tunc multum cœpit contristari, eo quod dilectus animæ suæ deesset; quia Angelorum præsentia nequaquam ipsam poterat consolari. Et cum eum quem solum amabat, de angulo ad angulum oculo cordis quæreret, invenit eum secundum cordis sui desiderium, stantem in medio domus, in vestitu candido aureis clypeis adornato. In candore significabatur infirmæ munditia, in clypeis vero, ipsius patientiæ constantia, qua pro Domino multos dolores et infirmitates sustinuerat patienter. His quoque vestibus se Dominus ad honorem sponsæ suæ adornaverat.

B. Maria
infirmam
tradit Filio
suo in
sponsam.

Dominus autem ante infirmam in locum sacerdotis se ponebat, et beata Virgo ad caput residebat; et dum sacerdotes litaniam legerent, Dominus ter eam signo crucis signabat dicens: « Ego benedico te in sanitatem animæ et in sanctificationem corporis. » Cumque nominaretur Virgo Maria, ipsa erexit infirmam dicens: « Ecce, Fili, hanc sponsam tibi do perpetuo amplexandam. » Singuli quoque Sanctorum ad nomina suâ Dominum genibus flexis pro ea rogabant. Ex hoc omnes Sancti choream circa lectum ejus ducentes, inter quos quæ Virgines erant Deo proximæ ibant. Finita autem unctione, dicit Dominus ad Matrem suam: « En istam tibi commendo, quam repræsentes meo conspectui immaculatam. »

Et dum instaret hora beatissimi ejus transitus, cum jam in extremis laboraret, ista compassionis affectu permota, Dominum pro ea attentius exorabat. Visumque est ei quasi innumerabilis Sanctorum exercitus adveniret. Martyres vero ordinabant se ad caput ejus, qui erant amicti rubeo indumento, habentes aurea scuta in vestibus. Et dicebant ad invicem: « Moveamus clypeos nostros. » Et moventes tam dulcem sonum reddebant quod dolor infirmæ in lætitiâ est

commutatus. Amantissimus quoque animæ Jesus stabat ante infirmæ lectulum et Mater ejus juxta eum. Tunc beata illa anima carnis soluta vinculo, læta in ulnas evolavit Virginis Matris, ab omni dolore liberata, in perpetuum coronanda. Virgo autem Maria dedit eam Filio suo; ¹ quam ille in amplexus suos mira blanditate suscipiens, supra pectus suum pausandam reclinabat, quousque Missarum solemnia celebrarentur, et Paschalis victima pro ea offerretur.

Anima
volat ad
B. Virginem.

Dominus autem commendaverat personæ illi, quæ hæc videbat, ut promoveret citius pro ea Missam decantari; quod et factum est, et ante Primam pro ea Missa fuit celebrata. Dominus vero in honorem novæ sponsæ suæ, veste candida se vestierat in qua erant aquilæ. In candore signabatur infirmæ illius munditia et castitas; in aquilis autem ejus cor contemplativum. Cum vero Missa inchoaretur, ipse summus Sacerdos et verus Pontifex pro ea Missam celebravit. Supra altare erat reconditus pretiosissimus thesaurus, omnia videlicet bona quæ ipse Dei Filius in terris pro hominis salute est operatus; quem obtulit Patri suo cœlesti pro anima in supplementum ejus meritorum. Tunc inclyta Virgo Maria duxit animam ad altare, dans illi aureum scrinium, in quo etiam erat reconditus omnium virtutum thesaurus, et bonorum operum quæ beata Virgo in terris perfecit, et etiam suorum quæ ipsa in terris exercuerat, ut omnia Deo offerret pro cunctis negligentibus suis. Ad Evangelium autem, Dominus accipiens manus ejus dixit illi: « Promitto tibi, dilecta mea, quod caro tua, quæ in mei servitio tota elaborata est, in die resurrectionis futuræ gloriose resurget. »

Aquila cor
contemplati-
vum
designat.

Anima autem velut sponsa decentissime ornata, habebat annulum in manu, cujus lapis hominis faciem prætendebat; et cor ejus tamquam perlucidum speculum enitebat. Cumque

1. Cf. *Legatus*, lib. V. c. 7. circa finem.

Agnus Dei paschalis pro ea Patri sacrificaretur, de Corde Dei tantæ claritatis lux emicuit. quod animam totam circumdedit nec amplius videri potuit. Sicque splendore divinitatis irradiata et mira Spiritus Sancti suavitate perfusa, et omnibus cœlestibus affluenter dotata, inseparabilis unionis copula unus cum Deo spiritus est effecta.

Præconium
sororis
Mechtildis
sancti
decantant.

Cum vero ad tumulum corpus efferretur, audivit Sanctorum dulcem harmoniam personare in honore exequiarum sponsæ Regi immortalis, dicentes: « Beata es et bene tibi erit, egregia sponsa Christi, Mechtildis; quia cum Sanctis gaudebis et cum Angelis exultabis in æternum. » Multa etiam luminaria magnas flammæ emittentia præcedebant corpus, quæ significabant opera sua bona quæ Deo cooperante perfecerat, quæ animam ad æternum præmium præcedebant. Post hæc Rex regum et Dominus dominantium, sponsam suam accipiens, suis eam amplexibus adaptavit. Quæ statim potens Dei effecta, accipiens manum Domini, præsentem Congregationem benedixit. Sicque Dominus dilectam suam cum inæstimabili gaudio ad cœlestia transvexit, prosequente eam Sanctorum exercitu glorioso. Viditque felicem animam stantem in præsentia semper venerandæ Trinitatis, ineffabili decore nitentem. Dominus vero quasi illam osculaturus se illi inclinabat, nec tamen eam est osculatus. Super quo dum illa quæ hæc videbat miraretur, Dominus ita respondit: « Per osculum pax intelligitur, et quia in cœlo pax non datur, sed æterna illic pax est, idcirco non indiget pacis osculo. » Dixitque ad animam: « Surge, et velut filia in patris tui rue amplexus » Quæ amplexata est eum cum lætitia. Et Dominus: « Per amplexum intelligitur unio, qua mihi anima vinculo indissolubilis amoris perpetuo copulatur. »

Unio fit
animæ cum
Domino.